

เกี่ยวก้อย

บทที่ 1

ฉันชื่อ นางสาว กฤตยา มนตรี

ชื่อของฉันอ่านออกจะง่าย กริด-ตะ-ยา แต่ก็ก็มีหลายๆ คนชอบอ่านชอบเรียกผิดๆ ทำให้หงุดหงิดใจ ครั้นหันไปต่อว่าคุณพ่อคุณแม่ ท่านก็พูดหน้าตาเฉยว่า ไม่ดีหรือ ชื่อแปลกทำให้คนจำได้ พี่ชายของฉันแอบเหล่ตา ทำท่าว่าไม่เห็นด้วย เขาชื่อ กฤตการ อย่าบอกนะว่าไม่มีใครอ่านผิด ใครไม่ได้อ่านว่า กริ-ดา-การ ยอมรับมาซะดีจ้ะ

เหมือนกับจะประชดกัน พอตั่งชื่อจริงจริงๆ ที่เพื่อนๆ ชอบอ่านผิดๆ เพื่อนๆ เสรีจ ท่านก็ให้ชื่อเล่นที่ไม่มีใครจำไม่ได้

บุงก็...!

พี่ชายฉันยิ่งเจ็บปวด เขาชื่อกระบุง ฟังแล้วขำไหม คนละทิศละทางกันเลยกับรูปร่างหน้าตาสุดจะเท่ของนายกฤตการ มนตรี

พี่ชายตัวสูงใหญ่ เกิดก่อนฉันหลายปี เขาเป็นนักกีฬาเด่นตั้งแต่อยู่ชั้นประถมจนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย เขาวัยน่า ดีเทนนิส เล่นบาสเก็ตบอล และโยนโบว์ลิ่งได้คะแนนน่าเพื่อนฝูงเสมอ เขายังไม่คิดจะตีกอล์ฟเป็นจริงเป็นจังเพราะเห็นตัวอย่างคุณพ่อ ที่นอกจากทำให้ตัวดำแล้วยังมีฝ้าคล้ำเป็นหย่อมๆ ที่หน้า ทำให้หายหล่อไปเลย

ต้องกระซิบนิดหนึ่งว่า นายกระบุงเป็นนักเต้นรำด้วย ไม่ใช่เต้นฟรีสไตล์แบบพวกเราวัยรุ่น... เขาฝึกลีลาตึงหะหุๆ เอาใจคุณแม่ คุณแม่ ที่ตามกระแสเพื่อนๆ กลุ่มคลั่งไคล้ไหลหลงลีลาศ แล้วพลอยให้ลูกๆ ต้องเดือดร้อน เพราะว่าท่านๆ ทั้งหลายชอบพาลูกๆ ไปเต้นโชว์อวดกันตามงานสังคัมต่างๆ

แต่เอ... อันที่จริงนายกระบุงไม่ได้ยอมลงทุนฝึกหัดลีลาศเอาใจคุณแม่หรอก แต่ว่าเป็นเพราะสาวสวยชื่อ พี่ไข่มุก ลูกสาวคุณหญิงพวงเพชร..นักสังคมสงเคราะห์คนดี เพื่อนของคุณพ่อคุณแม่ต่างหาก ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ไข่มุกคนนี้ นายกระบุงคงไม่พลีกายพลีใจฝึกหัดอย่างเอาเป็นเอาตายแต่แรกเพื่อออกโชว์คู่กันในงานการกุศลที่คุณหญิงแม่ของพี่ไข่มุกเป็นกรรมการจัดงาน หลังจากนั้นหนุ่มสาวคู่นี้ก็ออกงานหุๆ ด้วยกันอีกหลายครั้ง..

แต่ว่าเมื่อเร็วๆ นี้เอง นายกระบุง กลับมีอันต้องออกระบม เพราะพี่ไข่มุกคนสวยบั่นใจให้หนุ่มอื่นซึ่งเต้นรำไม่เป็น แต่ว้าโก้หุร่ารวยกว่าพวกเราหลายเท่า

อูๆ น่าโง่งฉฉานนายกระบุงจิงจิง

ตั้งแต่ฉันเกิดมา จำได้ว่าชีวิตไม่เคยพบความยากลำบาก ดูเหมือนฐานะการงานการเงินของคุณพ่อคุณแม่จะดีขึ้นเรื่อยๆ ท่านไม่ติดเหล้า บุหรี่หรือข้องแวกกับการพนัน เอาแต่ทำงาน สะสมเกียรติยศและทรัพย์สินเงินทอง พวกเราถูกแวดล้อมด้วยญาติพี่น้องและเพื่อนๆ ที่รักใคร่สนิทสนม (นายกระบุงพูดว่าบางคนก็ไม่จริงใจ แต่ฉันว่าทุกคนก็ดีทั้งนั้น)

บางคนพูดว่าชีวิตฉันเหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยาย หลายคนอยากเป็นฉัน

เมื่อไม่นานมานี้เอง เราย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหม่ ซึ่งใช้เวลาปลูกและตกแต่งหลายปี บ้านหลังใหญ่หุตั้งอยู่บนพื้นที่เกือบสองไร่ ปลูกประดับต้นไม้ใหญ่น้อย แล้วยังมีสระว่ายน้ำภายใต้ร่มเงาระเบียงหลังคากว้าง เพื่อนๆ ทั้งของคุณพ่อคุณแม่ ของนายกระบุง และของฉัน ต่างแวกเวียนมาเยี่ยมเยียน หลายคนพากันชื่นชม “แหม..บ้านสวย...” “โอ้อ่าจริงๆ ตกแต่งได้เนียบมาก” แต่ก็มีบางคนเหมือนกันที่พยายามหาข้อตำหนิตั้งเสนอแนะต่างๆ

รวมทั้งยัย ถมทอง แม่เพื่อนรักที่คบหากันมานานหลายปี

“ห้องเธอเล็กกว่าห้องฉันนะแล้วยังรกยังกับอะไร แม่ฉันไม่ยอมปล่อยให้ห้องของลูกๆ รกหรอก กรีดล้นบ้านแน่จ้ะ”

แม่ของถมทอง เป็นลูกหลานขุนนางเก่า บ้านเธอสวยสะอาดทุกซอกทุกมุม เวลาไปบ้านเธอ ฉันเคยได้ยืมแม่เธอบ่นอู้ๆ ต่อหน้าเพื่อนๆ ของลูกทำให้อึดอัดใจมาก “...ที่บ้านมีแขกไปใครมาทุกวัน ขึ้นปล่อยให้รัก ใครๆ ก็ไปพูดละก็อายเขาแยะ...” ก็เหมือนบ้านหลังนี้นั้นแหละ ที่มีแขกไปใครมาเสมอ แต่ว่าพ่อแม่ฉันไม่เข้มงวดกับลูกๆ มากนัก พ่อกับแม่พูดเสมอว่า บ้านรกแต่อบอุ่นด้วยความรัก ความเข้าใจ ดีกว่าบ้านเรียบหุที่ว้าเหวเย็นชา ฉันรีบยกมือเห็นด้วย เพราะว่าฉันเป็นพวกบูชาความรกรกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เพื่อนๆ ของฉันชอบมาว่ายน้ำที่บ้าน เข้าหานายกระบุง ที่

บทประพันธ์ของ กุลมณี

พยายามจะเขี้ยววาร์กษาโรคกระษมของตัวเอง เขาแกล้งเดินโฉบผ่านเข้ามาในกลุ่ม พอสาว ๆ เรียกให้ล้งสระ เขาก็ทำเป็นอิดเอื้อนพอประมาณ แล้วอีกแป็บเดียวก็พาหุ่นสูงล่ำ ๆ ใส่กางเกงว้ายน้ำคับตัวที่หน้าเกลียดมากในสายตาของฉฉฉ ออกมากระโจนลงน้ำตูม ๆ ว้ายโซ้วรวดเดียวลึบรอบท่ามกลางเสียงเชียร์อย่างชื่นชมของสาว ๆ

“พี่บุงแก่งจ้งเลย... ท่าว้ายสวยจ้งเลย...”

“อ้าว ไม่รู้หรือว้าพี่เป็นแชมป์ กวาดเหรียญกวาดถ้วยมาไม่รู้เท่าไรแล้ว”

“จริงหรือคะ เหรียญทองหรือเปล่า ขอดูบ้างได้ไหมคะ”

“ก็เหรียญทองซิ อยากดูจริง ๆ หรือ”

ฉฉฉรู้ทัน ค้อนไปหลายตลบ “คุณแม่เก็บชั่งกิโลขายไปแล้วมั้ง เหรียญทองของพี่บุง”

ถ้าไม่โซ้วเหรียญโซ้วถ้วย เขาก็หาเรื่องโม้อยู่ในท่ามกลางพวกสาว ๆ ได้นาน ๆ นี่แหละ เพื่อน ๆ ถึงเอามาพูดกันว่าพี่ชายฉฉฉเลี้ยงงูตั้งแต่ยังเยาว์ อีกหนอยคงไม่พ่นสมณานาม เฒ่าหัวงูเป็นแน่

พูดถึงเพื่อน ๆ ไม่ใช่ว่าฉฉฉเลือกที่จะคบแต่พวกลูกเศรษฐีคนมีฐานะและชาติตระกูลหรอกนะ แต่ว่ากลุ่มเพื่อนสนิทที่ไปไหนมาไหนทำอะไรด้วยกันก็ไม่มีใครยากจนเลยสักคน ทุกคนแข่งกันอวดรวยซะด้วยนิยมใช้ของดีมีแบรนด์ ขับรถคันโก้หรือไมก็มียอดยนต์หรู ๆ รับส่งกันทุกคน เพื่อน ๆ นอกกลุ่มไม่กล้าเข้ามาสนิทสนมด้วย นินทากันว่ากลุ่มฉฉฉเป็นพวกสาวไฮโซหัวสูง บางคนพูดว่าพวกเราเลือกคบแต่คนรวย ๆ ดูถูกคนจน แต่ว่าเพื่อนบางคนในกลุ่ม (เช่น ยัยถมทอง) ก็มีนิสัยอย่างนั้นจริง ๆ

แต่ไม่ใช่ฉฉฉหรอก เพราะถ้าฉฉฉเป็นอย่างนั้น ฉฉฉไม่ชวนนางสาวต้อยต้งมาเป็นเพื่อน

นางสาวต้อยต้งเป็นใครนะหรือ.....

เจ้าหล่อนเป็นเด็กกะโปโลทำงานที่ร้านขายของเล็ก ๆ ริมนนตรงปากทางเข้าบ้าน ยัยถมทองพูดว่าเจ้าหล่อน “ไม่มีหัวนอนปลายเท้า” เพื่อน ๆ ของฉฉฉเมินเธอแต่แรก แต่ฉฉฉชอบเธอจึงชวนให้มาเป็นเพื่อน

ตอนนั้น..... หลังจากที่ครอบครัวย้ายเข้าบ้านใหม่ได้สักพัก ก็ถึงเวลาต้องจัดงานทำบุญ แล้วก็ต่อด้วยงานเลี้ยงสังสรรค์ คุณพ่อคุณแม่ วุ่นวายจัดการเรื่องต่าง ๆ อยู่หลายวัน โทรศัพท์ทุกเครื่องถูกใช้เพื่อการนี้ ยังไม่ถึงวันงานหรอก เมื่อฉฉฉจรถที่ร้านขายของใกล้บ้าน คุณแม่สั่งให้ซื้อข้าวของหลายอย่าง ทั้งสำหรับปากท้องประจำวันและเตรียมไว้สำหรับวันงานด้วย แต่ว่าฉฉฉลื้มแะที่ห้าง เฟ็งจะมานักออกตอนใกล้จะถึงบ้านแล้วนี่เอง

พอจรถที่ร้านขายของขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่แต่สะอาดสะอาดอันดูดีก็พอดีตั้งอยู่ตรงหน้า แม่สาวคนหนึ่งเฟ็งจะเรียงข้าวของบางอย่างที่หน้าร้านเสร็จ เจ้าหล่อนหันมามองฉฉฉแล้วชะงักหยุดมองเหมือนจะยืมให้... แต่ก็ไม่ได้ยืมหรอก เจ้าหล่อนคงหวงยืม... จะให้ใครสักทีก็แสนจะยาก... แล้วก็หันกลับเดินหายเข้าไปข้างใน (หลังจากคบกันเป็นเพื่อนแล้วเจ้าหล่อนก็ยังเป็นคนหวงยืมอยู่แบบนี้แหละ ขนาดเวลาโดนนายกระบุงจิบ เจ้าหล่อนชอบก็ชอบ แต่ไม่ยอมยืมหวาน ๆ กับใครเขาซะบ้างเลย)

ไม่รู้ทำไม ฉฉฉไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็เดินตามเข้าไปในร้าน เห็นหลังบาง ๆ หายแวบออกไปทางประตูหลัง เจ้าหล่อนคงอายุพอ ๆ กับฉฉฉหน้าเกลี้ยง ๆ ผมหยิก ๆ ยุง ๆ สวมเสื้อยืดเก่า ๆ กางเกงยีนราคาถูก ๆ

ที่ร้านนี้ นอกจากพวกอาหารแห้งและเครื่องกระป๋องซึ่งมีสินค้าหน้าตาแปลก ๆ หลายอย่างปะปนชวนให้สนใจ ยังมีอาหารสำเร็จรูปประเภทไก่ย่างและหมูอบ วางในตู้กระจกเชิญชวน ส่วนขนมจีบชาละเปากำลังร้อน ๆ อยู่ในตู้อบหนึ่ง เจ้าของร้านเป็นผู้หญิงร่างท้วม รุนคุนป้า สวมเสื้อสายเดี่ยว ทาเล็บสีแดงแปร๊ดเหมือนสีที่ทาปาก ผมชอยสันทำไฮไลท์จุดฉาดทันสมัย เธอยิ้มหวานพูดคล่องแม่น้ำเสียงจะแหลมดั่งซัด ๆ แข็ง ๆ อยู่บ้าง ฉฉฉสนใจน้ำผลไม้เข้มข้นบรรจุขวดหรูขนมและเครื่องกระป๋องหลายอย่างซึ่งน่าจะนำเข้ามาจากต่างประเทศและนำมาวางขายโดยไม่มีเครือข่ายระบบการจัดจำหน่ายที่เป็นแบบแผน เธอบรรยายสรรพคุณชี้ชวนให้ลองซื้อนั่นนี่ ไม่ว่าฉฉฉจะหยิบจับอะไร คุนป้าก็พูดคล่องเชิญชวน

ฉฉฉถามราคาแล้วเลือกสินค้าวางรวมกันไว้มากมาย

“อันนี้ป้าคิดราคาพิเศษให้คุณหนูนะคะ น้ำกีวีนี้ ป้าขายคนอื่นขวดละสองร้อยห้าสิบ ป้าคิดคุณหนู สองร้อยยี่สิบเท่านั้นเอง แล้วจะเอาขนมนี้ด้วยมั้คะ เอาไปลองทานดูแล้วจะติดใจ ของมีไม่มากจะหมด

แล้วนะคะ แล้วไม่รู้ว่ามีอีกนานเท่าไรจะได้มาอีก.....”

ฉันคิดจะซื้อขนมไปแจกเพื่อนๆ ซึ่งคงจะตื่นเต็นกับขนมหน้าตาแปลกๆ จึงตอบรับง่าย ๆ

“คะ ลองดูก็ได้คะ”

“เอาไปหมดเลยไหมคะ เหลืออยู่แค่นี้เอง หมดแล้วหมดเลยนะคะ ถ้าจิตใจมาหาซื้อใหม่ก็คงต้องผิดหวังละ เพราะว่าขายดีมาก ๆ”

“เอาคะ เอาที่เอา”

“คุณหนูรับหมอบไปลองทานดูไหมคะ ไก่ก็อร่อยนะ ป้าหมักเอง อบเองสูตรเด็ดพิเศษ ชาละเปาขนมจีบก็มาใหม่ๆ เจ้าประจำเค้าทำมาส่งให้ ขายดีขายดีคะ”

“ลองดูก็ได้คะ ขายยังงัยคะ”

“หมูกับไก่ ชั้นละยี่สิบคะ หนูเอาไปอย่างละสิบชิ้นไหมคะ ทานไม่หมดก็เก็บแช่ตู้เย็นไว้ได้นานเชียว ไม่เสียหรอกคะ”

“คะๆ เอาที่เอาคะ”

พอดีกับที่มีลูกค้าอื่นเข้ามาอีกหลายคน คุณป้าสายเดี่ยวหันไปส่งเสียงต้อนรับเพราะกลัวลูกค้าจะออกจากร้าน “อ้าว เชิญคะ คุณรับอะไรดีคะ” เธอหันไปทางประตูหลังร้านตะโกนเรียกเสียงแสบแก้วหู “ต๋อยต๋อง..! ทำอะไรอยู่ ออกมาช่วยข้างหน้านี้ซิ...! เอ๊ะ เด็กคนนี้นมันยังงัย เผลอเป็นหลบเข้าหลังร้านทุกที”

เธอรู้ตัวลดเสียงสีหน้าขมวดมุ่นบ่นพึมพำ... แล้วก็... “ต๋อยต๋อง!” เธอแผดเสียงอีกสลัดกับการหันมามีมหวนกับพวกลูกค้า “เด็กคนนี้ไม่ไหวคะ ใจเราอี อุตส่าห์สงสาร เห็นว่ามันเป็นกำพรา แต่รากเหง้าเหลากอมมันไม่ดี จะทำยังไงมันก็ไม่ได้ใช้อย่างใจเรา”

“อ้าว หลานในไส้ไม่ใช่หรือ เจ้หลวย” ลูกค้าคนหนึ่งถาม

“ฮุย ไม่ใช่หรอกจ๊ะ หลานนอกไส้ไกลตัว ไม่มีสายเลือดเกี่ยวพันกันเลย ถ้าฉันกับพี่หลวยไม่เลี้ยงไว้ มันก็ไม่มีทางไปหรอกจ๊ะ ดีไม่ดีกลายเป็นเมียช่งเมียเช่าเขาไปแล้ว.....”

แม้ต๋อยต๋องคงได้ยีนบ้างไม่มากก็น้อยเมื่อพาใบหน้ามุ่มๆ เดินออกมา เจ้หลวยยังคำพูด สั่งว่า

“ต๋อยต๋อง คุณหนูจะเอาหมูกับไก่อย่างละสิบชิ้น แล้วดูซิว่าคุณหนูอยากได้อะไรอีก ประเดี๋ยวป้าจะคิดตั้งค์เอง....” เธอหันไปมหวนกับลูกค้าอื่นก่อนจะเลื่อนประตูออกไป

นางสาวต๋อยต๋องมองข้าวของที่ฉันเลือกไว้ พุดเสียงเบาพอได้ยินกันสองคนทำให้ฉันแปลกใจ

“หมูกับไก่นะอร่อยดี แต่วันนี้อย่าเอาเลย ก่อนอบนี่กลิ่นตุๆ ด้วยกันทั้งคู่”

“อ้าว...หรือ แต่ว่ามันดูน่าอร่อยออกนะ” ทำที่ฉันคัดค้าน

เจ้าหล่อนยกไหล่ “อยากเสียเงินก็ตามใจ”

ฉันมองคุณป้าเจ้าของร้าน เห็นกำลังก๊อกรูจอบชวนให้ลูกค้าอื่นซื้อหมูและไก่เช่นกัน เสียงซักชวนดังแจ้วๆ “...วันนี้บรสจัดหน่อยคะ แต่ก็อร่อยเหมือนเดิมนั้นแหละ คุณหนูคนนั้นยังซื้ออย่างละตั้งสิบชิ้น ประเดี๋ยวก็หมดแล้วนะ ขายดีทุกวันแหละ.....”

ฉันเลยพุดว่า “อะ ไม่เอาก็ไม่เอา”

“เจ้านี้ก็เก่าแล้ว ใจนี้ไม่ใช่ของจริงหรอก ของเทียมเลียนแบบนะอยากได้ไหม” เจ้าหล่อนหยิบขนมมเนยที่ฉันเลือกไว้แล้วดิบดิกลับไปเก็บที่เดิมหน้าตาเฉย มือเล็กๆ ดูร้านแข็งแรงแต่หน้าตาอ่อนๆ จุ่มจิมน่ารักดีไม่น้อย ผมหยิกๆ ยุงๆ คงไม่เคยเจอสีไฮไลท์หรือการบำรุงปรุงแต่งเหมือนผมของฉันกับเพื่อนๆ

“แต่ว่า.....” ฉันทักท้วงเพราะเสียความตั้งใจที่จะซื้อขนมหน้าตาแปลกๆ ดูดีมีระดับไปฝากเพื่อนๆ

“ถ้าเธออยากซื้อก็ไม่ใช่ไร.....”

“เอาละ ถ้างั้นอะไรไม่ดีก็ไม่เอา”

เจ้าหล่อนหยิบนั้นออกไป หยิบนี้มาเปลี่ยนให้ ปากก็พูดเหมือนสอน “ถ้าไม่แน่ใจทำไมถึงซื้ออย่างละมากๆ ลองซื้อนิดๆ หน่อยๆ ก่อนก็ได้ บ้านเธออยู่แถวนี้ไม่ใช่หรือ ร้านนี้ไม่ย้ายหายไปไหนหรอก” “ก็คุณป้าบอกว่าของมันขายดีหมดแล้วหมดเลย”

“ถ้ามันหมดแล้วเธอจะตายไหม” เสียงถามไม่ได้บอกว่าจะใจหาเรื่องราว สีหน้าทำที่เจ้าหล่อนก็ดูราวกับเพื่อนที่หวังดีจะฟังพูดกับเพื่อน “ก่อนเข้ามาในร้านนี้เธอก็มีความสุขดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

ฉันได้แต่กระพริบตาปริบๆ “เอ... เธอทำงานที่ร้านนี้ เป็นลูกจ้างหรือ.....”

“ใช่ เป็นลูกจ้าง”

“เธอคงไม่ชอบนายจ้างละซี”

ใบหน้าอ่อนๆ ลูกตาใสๆ มีประกายตือตึงถือดี เจ้าหล่อนยกไหล่ สีน้าท่าที่เหมือนจะบอกว่าฉันจะเข้าใจยังงี้ก็ช่าง

“เขาจ่ายค่าจ้างให้เป็นวันๆ ถ้าขายมากก็ได้ตั้งค์มาก”

“อ้อ... เอ่อ... ฉันไม่ได้ว่าอะไรเธอนะ...”

“ถึงเธอจะว่าก็ไม่ใช่ไรหรอก” น้ำเสียงเธอไม่ทุกข์ไม่ร้อน

ลูกค้าออกจากร้านไปแล้ว เหลือเพียงลูกค้าอีกคนหนึ่งของ “เจีหลวย” ซึ่งหันมาทักทายแม่สาว

“ไง ต่อยตั้ง เมื่อไหร่จะไปทำงานด้วยกัน ฉันยังรออยู่นะ”

เจ้าหล่อนยิ้มเฉยไม่ตอบคำ เจีหลวย รีบพูดนั่นพูดนี่ให้ลูกค้าเธอ เปลี่ยนใจ “อู๊ย อย่าไปยุ่งกับเค้าเลย เจีหลวย ยัยคนนี่มันตัวป่วน แล้วมันก็ไม่เหมาะกับกระโปรงสั้นๆ เสื้อเปิดหลังเปิดไหล่หรอกนะ”

“ทำไมจะไม่เหมาะ หลานสาวเจีหลวยออกจะสวย ไปทำงานไม่กี่วันรับรองจะยิ่งสวยแซงเป็นคนละคน แล้วรวยได้ก็ดีด้วยนะ” น้ำเสียงตอนท้ายเชิญชวน

“ไม่ได้หรอกเจีหลวย มันยังเด็กอยู่ ให้มันเรียนหนังสือก่อน”

“อ้าว ยังเรียนอยู่หรือ ไหนว่าจบแล้วไง”

“มันจะเรียนต่อ”

แปลกดี ที่นี้เจีหลวยเกิดจะปกป้อง “เจ้าเด็กไม่รักดี” ขึ้นมา ชะแล้ว

เจีหลวย ทิ้งย้าคำให้โอกาสและชักชวนซ้ำๆ ก่อนจะจากไป แต่ว่า เจีหลวยไม่ยอมตอบรับ เธอบ่นพลางค้อนตามหลังขยับๆ “ยัยเจีหลวย มันเป็นเอเยนต์หาสาวๆ ให้เสีย อย่าไปหลงเชื่อตามมันไปทำงานเซี่ยวะนะ ต่อยตั้ง ไม่งั้นวิญญาณแม่แกต้องมาเอาเรื่องฉันแน่ๆ” เธอเปลี่ยนสีหน้า เป็นยิ้มแฉ่งให้ฉัน “คุณหนูเลือกของเสร็จหรือยังคะ เลือกไปก่อนนะคะ ป้าจะห่อหมุกกับไก่ให้”

“อ้อ คือว่าหนูเปลี่ยนใจแล้วละคะ ยังไม่เอาหมุกกับไก่ดีกว่า” ฉันพูดอ้อมอ้อม

“อ้าว ทำไมล่ะคะ” ท่าที่เธอผิดหวัง มองข้าวของที่ลดจำนวนลง และเปลี่ยนจากที่เธอเชิญชวนฉันซื้อในทีแรก “อ้าว... เอ๊ะ ทำไม...” เธอหันขวับไปมอง “เจ้าหลานนอกไส้” อย่างโมโหจนก๊ก

อีกฝ่ายท่าที่ไม่รู้ไม่ชี้

คุณป้าทำปากขมขมมิบแล้วส่งเสียงไล่

“ต่อยตั้ง ไปให้พันๆ ชะไป เด็กคนนี่...”

ต่อยตั้งหันหลังกลับเข้าข้างในไม่ตอบโต้ คุณป้ายังไม่ละความพยายามชักชวนให้ฉันซื้อนั่นซื้อนี่ แต่ว่าฉันใจแข็งชะแล้ว คุณป้า จึงต้องคิดบัญชี “คุณหนูน่าจะรับนี้ไปด้วย...”

“วันหลังก็แล้วกันนะคะ” ฉันผ่อนปรนพลางนับเงินส่งให้

“แล้วแวะมาอุดหนุนป้าอีกนะคะ... เอ้า.. ต่อยตั้ง..! มาช่วยถือข้าวของไปส่งคุณหนูซี” เธอเก็บเงิน หันไปตะโกนเรียกอีก “นังเด็ก คนนี้มันแยจริงๆ ต้องให้เรียกกันทั้งวัน ดูซิ! มันน่าจะให้เจีหลวยลากไป บ้าเรอพวกอาเสี้ยนนักเซี่ยว” คำพูดตอนท้ายบอกอารมณ์หมั่นไส้เต็มที่

ต่อยตั้งพาสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อนกลับออกมา เหม่าห่อข้าวของ ไปถือไว้ทั้งหมดไม่อิดเอื้อน คุณป้ายิ้มหวานกล่าวคำรำล้าฉันสลัดกับ เช่นเซี่ยวค้อนคุณหลานขยับๆ แล้วยังยกมือเงื่อง่าจะตีเมื่อเดินผ่าน

ฉันอดเป็นห่วงไม่ได้ พุดขณะที่เดินนำมาที่รถ “เจ้าของร้านคง โกรธเธอมาก เธอจะโดนทำโทษหรือเปล่า เค้าจะตีเธอไหม”

คนตอบไม่ทุกข์ไม่ร้อนตามเคย

“ยังงี้ก็ไม่แยกว่าที่ฉันเคยโดนมาแล้วหรอก”

ไม่รู้ทำไม ฉันรู้สึกเป็นห่วงขึ้นมาจริงๆ จังๆ “เธออยากเปลี่ยนงานไหม ไปทำงานที่บ้านฉันซี แล้วถ้าเธออยากเรียนหนังสือก็ได้เลย พ่อแม่ฉันช่วยหาทุนให้เด็กๆ เรียนหนังสือด้วย”

“ไม่ละ ก็ฉันไม่รู้จักเธอสักหน่อย”

ฉันงง “เธอไม่ไว้ใจ กลัวฉันจะหลอกพาไปขายเธอหรือ ถ้าอย่างนั้น ไปดูบ้านฉันก่อนไหม เธอจะได้แน่ใจว่า.....”

“เอ เธอก็ไม่รู้จักฉัน ทำไมจะชวนไปบ้านง่ายๆ อย่าไว้ใจใคร ง่ายๆ อย่างนี้ซี ชอบหาเรื่องใส่ตัวนักหรือ”

พอดีกับที่เพื่อน “หญิงหล่อ” ตัวสูงแข็งแรงของเจ้าหล่อนจอดรถ มอเตอร์ไซค์ลงใกล้ๆ ส่งเสียงเรียก “ต่อยตั้ง.....”

เจ้าหล่อนจึงผละจากฉันไปโดยไม่รำล้า.....